

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **Rozhlas a televízia Slovenska**, Mýtna 1, Bratislava, IČO: X., zastúpenej **doc. JUDr. R. P., PhD., JSD.**, advokátom, B., proti žalovanej **Rade pre vysielanie a retransmisiu**, Dobrovičova č. 8, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne č. RL/678/2006 z 03. októbra 2006, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k. 1S/60/2007-81 zo dňa 01. apríla 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 1S/60/2007-81 zo dňa 01. apríla 2011 **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“), ako súd vecne a miestne príslušný § 246 ods. 1 a § 246a ods. 1 OSP zrušil rozhodnutie žalovanej Rady pre vysielanie a retransmisiu (ďalej aj „Rada“) č. RL/678/2006 zo dňa 03. októbra 2006 a vec jej vrátil na ďalšie konanie. Úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania. Z odôvodnenia uvedeného rozsudku vyplýva, že krajský súd po preskúmaní zákonnosti napadnutého rozhodnutia uvedeného v záhlaví tohto rozsudku a postupu žalovanej mal za preukázané, že žalovaná preskúmaným rozhodnutím zo dňa 03. októbra 2006, č. RL/678/2006 uložila

žalobcovi podľa § 64 ods. 1 písm. b/ a § 65 ods. 2 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 308/2000 Z. z.“ alebo „zákon o vysielaní a retransmisii“) za porušenie povinnosti ustanovenej v § 16 písm. a/ tohto zákona sankciu – upozornenie na porušenie zákona a uloženie povinnosti odvysielania oznamu o porušení zákona.

Krajský súd z administratívneho spisu zistil, že žalovaná na základe prešetrovania sťažnosti došlej žalovanej dňa 08. novembra 2005 vypracovala žalovaná správu o šetrení sťažnosti zo dňa 30. marca 2006, ktorá bola prerokovaná na rokovaní rady (žalovanej) dňa 25. apríla 2006, na ktorom bolo prijaté uznesenie o začatí správneho konania voči žalobcovi. Oznámením o začatí správneho konania voči žalobcovi zo dňa 16. mája 2006, ktorým bol zároveň vyzvaný na vyjadrenie sa k sťažnosti, ktoré bolo doručené žalobcovi. Žalobca sa k začatiu správneho konania vyjadril písomne dňa 03. októbra 2006. Dňa 27. septembra 2006 boli žalovanou vypracované dva alternatívne návrhy rozhodnutia vo veci prešetrenia sťažnosti a dňa 03. októbra 2006 bolo žalovanou prijaté žalobou napadnuté rozhodnutie, vypracované dňa 03. novembra 2006.

Predmetným rozhodnutím zo dňa 03. októbra 2006 žalovaná rozhodla o tom, že žalobca porušil povinnosť ustanovenú v § 16 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z., a to tým, že v programe Reportéri zo dňa 03. októbra 2005 odvysielal reportáž „Čakanie na záchranu“, v ktorej došlo k prezentácii jednostranných informácií a názorová pluralita k danej problematike v rámci vysielanej programovej služby nebola zachovaná. Za to bola žalobcovi uložená sankcia – upozornenie na porušenie zákona a uložená povinnosť odvysielania oznamu o porušení zákona. V rozhodnutí bol prepis celej odvysielanej relácie zo dňa 03. októbra 2005. Žalovaná po zhodnotení všetkých dostupných informácií skonštatovala, že došlo k porušeniu povinnosti stanovenej v § 16 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z., a to konaním žalobcu, keďže tento v odvysielanej reportáži neuviedol úplné informácie, čím zavádzal verejnosť, odvysielal zábery zo skrytej kamery proti výslovnej vôli dotknutej strany. Pri spracovaní prešetrovanej reportáže neboli redaktorom žalobcu objektívne vyhodnotené všetky dostupné dôkazy preukazujúce priebeh opisovanej udalosti. Reportáž spochybnila poskytnutie nevyhnutnej lekárskej pomoci horolezkyni spoločnosťou A., spol. s r. o., P., ako aj prácu Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou.

Krajský súd ďalej uviedol, že zákon s nedodrzaním stanovenej 30 dňovej lehoty (maximálna dĺžka predĺženej lehoty 90 dní) na prešetrenie a vybavenie sťažnosti (zákon č. 152/1998 Z. z., ktorý sa v čase začatia správneho konania na predmetné konanie o sťažnosti vzťahoval), v ktorej mala žalovaná povinnosť sťažnosť jej došlú dňa 08. novembra 2005

prešetriť a vybaviť, nestanovoval voči nečinnosti žalovaného žiadne zodpovedajúce sankcie. V administratívnom spise žalovanej sa nenachádza ani rozhodnutie vedúceho orgánu verejnej správy (žalovanej) o predĺžení 30 dňovej, resp. 60 dňovej stanovenej lehoty na vybavenie sťažnosti o možných ďalších 30 dní. K samotnému vybaveniu sťažnosti zo dňa 08. novembra 2005 došlo až rozhodnutím žalovanej zo dňa 25. apríla 2006 o začatí správneho konania voči žalobcovi, keďže konštatoval možné porušenie zákona zo strany žalobcu.

Podľa krajského súdu, súd má povinnosť z úradnej moci prihliadať k vadám správneho konania, ktoré môžu mať za následok nezákonnosť postupu správneho orgánu bez ohľadu, či je takáto skutočnosť v žalobe namietaná. Medzi takéto vady patrí aj nedodržanie zákonom stanovených lehôt na uloženie pokút.

V zmysle § 64 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. v znení platnom a účinnom v čase vydania rozhodnutia žalovanej č. RL/678/2006 je stanovená subjektívna a objektívna lehota, v rámci ktorých má žalovaná povinnosť rozhodnúť o uložení sankcie za porušenie zákona voči porušiteľovi (žalobcovi).

V danom prípade krajský súd zistil, že objektívna lehota, v ktorej mohla uložiť žalovaná žalobcovi sankciu (jeden rok odo dňa, kedy došlo k porušeniu povinnosti), bola zachovaná, keďže k porušeniu povinnosti zo strany žalobcu došlo podľa napadnutého rozhodnutia žalovaného dňa 03. októbra 2005, t. j. v deň, kedy bola predmetná skúmaná reportáž „Čakanie na záchranu“, žalobcom odvysielaná a rozhodnutie žalovanej o uložení sankcie žalobcovi bolo žalovanou prijaté dňa 03. októbra 2006, t. j. posledný deň zákonnej objektívnej lehoty.

Subjektívna zákonom stanovená lehota, v rámci ktorej mohla žalovaná rozhodnúť o uložení sankcie voči žalobcovi za jeho porušenie zákona však podľa názoru krajského súdu v danom prípade dodržaná nebola.

Žalovaná mohla o uložení sankcie rozhodnúť do šiestich mesiacov odo dňa, keď sa o porušení povinnosti dozvedela. Podľa krajského súdu nadobudla žalovaná reálnu možnosť dozvedieť sa o porušení povinnosti dňom vypracovania správy o šetrení sťažnosti zo dňa 08. novembra 2005, ktorú vypracovala dňa 30. marca 2006 a v ktorej závere po zhodnotení odvysielanej relácie (ktorá bola predmetom sťažnosti) konštatovala nenaplnenie podmienok stanovených v § 16 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. žalobcom. Samotné následné prerokovanie sťažnosti žalovanou na svojom rokovaní, na ktorom prijala identický záver, ako je uvedený v správe o šetrení sťažnosti zo dňa 30. marca 2006, nemôže

podľa názoru krajského súdu predstavovať prvotný moment dozvedenia sa o porušení povinnosti podľa zákona, ale predstavuje len vnútorné zorganizovanie si vlastnej činnosti prerokovania skutočností, ktoré však už predtým sama vyhodnotila (resp. oboznámila sa s nimi), a to formou vypracovania predmetnej správy o šetrení sťažnosti. Okamih reálnej možnosti dozvedenia sa o možnom porušení zákona je potrebné spojiť s momentom (skutočne ohraničeným) kedy sa žalovaná, ako právnická osoba, o možnom porušení povinností mohla dozvedieť. Ide o časový okamih, kedy má správny orgán možnosť predbežne posúdiť jemu došlú sťažnosť. Súd za takýto okamih v danom prípade považuje deň vypracovania správy o šetrení sťažnosti, t. j. 30. marca 2006, kedy potom začne plynúť subjektívna lehota nasledujúci deň 31. marca 2006 (piatok) a uplynie 02. októbra 2006 (pondelok), keďže 30. september 2006 pripadol na sobotu.

Krajský súd je presvedčený, že žiadny iný okamih v čase danej platnej právnej úpravy (novela zákona č. 308/2000 Z. z. od 01. apríla 2006 zaviedla § 14a, ktorý stanovoval povinnosť oboznámiť sa a prerokovať sťažnosť radou na zasadnutí do 90 dní od doručenia sťažnosti), nemôže brať do úvahy, nakoľko iný počiatok plynutia subjektívnej lehoty by viedol k popretiu samotnej funkcie subjektívnej lehoty, kedy táto by sa mohla neúmerne predlžovať nečinnosťou žalovaného, ktorý by nemohol byť za svoju nečinnosť ani inak sankcionovaný a v konečnom dôsledku by sťažnosť mohol prerokovať bez toho, aby mal stanovený konečný termín na prerokovanie. Takúto situáciu by súd mohol akceptovať iba v prípade, ak by podľa správy o šetrení sťažnosti nebolo zistené porušenie zákona a napriek tomu by žalovaná na svojom rokovaní, na ktorom by túto správy prerokovávala dospela k inému záveru, t. j., že k porušeniu povinnosti ustanovenej zákonom žalobcom došlo a začala by voči nemu správne konanie. V opačnom prípade nie je mysliteľné aby sa okamih vedomosti žalovanej o možnom porušení povinnosti žalobcom nespájal s dňom vypracovania správy o šetrení sťažnosti žalovaným.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že v konaní žalovaného správneho orgánu krajský súd zistil vadu, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (nedodržanie subjektívnej 6 mesačnej lehoty na udelenie sankcie), a preto krajský súd napadnuté rozhodnutie žalovanej zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie, v ktorom bude musieť opätovne vo veci rozhodnúť, viazaná právnym názorom krajského súdu (§ 250j ods. 6 OSP).

Rozhodnutie o náhrade trov konania Krajský súd odôvodnil ustanovením § 250k ods. 1 OSP vychádzajúc z toho, že žalobca mal v konaní úspech.

Proti tomuto rozsudku podala žalovaná v zákonnej lehote odvolanie namietajúc, že rozhodnutie krajského súdu vychádzalo z nesprávne právneho posúdenia veci, na základe ktorého vydal nesprávne a nezákonné rozhodnutie.

K vyššie uvedenému žalovaná uviedla, že dňa 08. novembra 2005, teda v čase kedy bola žalovanej doručená sťažnosť zaevidovaná pod č. 2687/3022005, platil zákon č. 152/1998 Z. z. o sťažnostiach, ktorý v § 13 určuje lehotu na vybavenie sťažnosti na 30 dní, pričom táto lehota je 60 dní v prípade, ak si vybavenie sťažnosti vyžaduje súčinnosť a v prípadoch náročných na prešetrenie sťažnosti bolo správnomu orgánu umožnené predĺžiť lehotu na jej vybavenie o ďalších 30 dní, pričom jedinou podmienkou bolo, aby o tejto skutočnosti a o dôvodoch predĺženia lehoty na prešetrenie upovedomil sťažovateľ.

V predmetnom správnom konaní bola sťažnosť žalovanej doručená dňa 08. novembra 2005, pričom skutok sa stal dňa 03. októbra 2005. Žalovaná dňa 09. novembra 2005 požiadala žalobcu o zaslanie záznamu vysielania sporného komunikátu. Podľa § 16 písm. e/ zákona č. 308/2000 Z. z. platného a účinného v rozhodnom čase bol vysielateľ povinný uchovávať súvislé záznamy vysielania po dobu 30 dní odo dňa ich vysielania. Žalobca vo svojom stanovisku k predmetu správneho konania uplynutie tejto lehoty namietal a uviedol, že predmetný záznam vysielania už k dispozícii nemá. Rada dňa 12. decembra 2005 túto skutočnosť oznámila sťažovateľovi a ten následne dňa 21. februára 2006 doručil Rade zvukovo-obrazový záznam predmetného komunikátu. V nadväznosti na uvedené kancelária Rady vypracovala dňa 30. marca 2006 správu o šetrení sťažnosti č. 2687/302-2005, s ktorou sa Rada oboznámila na svojom zasadnutí dňa 25. apríla 2006.

Z vyššie popísaného priebehu šetrenia a vybavenia predmetnej sťažnosti vyplýva, že na jej vybavenie bola potrebná súčinnosť sťažovateľa. Sťažovateľ poskytol zvukovo-obrazový záznam, na základe ktorého bolo možné zmonitorovať odvysielaný komunikát za účelom posúdenia skutkového stavu veci žalovanej až dňa 21. februára 2006. Ako už bolo uvedené vyššie, kancelária Rady vypracovala správu dňa 30. marca 2006 a Rada sa s ňou oboznámila na svojom zasadnutí dňa 25. apríla 2006, teda približne 2 mesiace po tom, ako jej bol doručený záznam sporného komunikátu.

S prihliadnutím na uvedené považuje žalovaná lehotu, v ktorej došlo k vybaveniu sťažnosti č. 2687/302-2005 za primeranú daným okolnostiam.

K ďalšej argumentácií krajského súdu, z ktorej vyplýva, že za moment, kedy sa žalovaná mohla reálne dozvedieť o porušení povinnosti, považuje krajský súd deň vypracovania správy o šetrení sťažnosti, ktorá bola v danom prípade vypracovaná dňa

30. marca 2006 a žalovaná vydala rozhodnutie č. RL/678/2006 dňa 03. októbra 2006, teda podľa vyššie uvedeného spôsobu určenia začatia plynutia subjektívnej lehoty až po jej uplynutí, žalovaná uviedla nasledujúce skutočnosti:

V ustanovení § 64 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. v znení platnom a účinnom v čase vydania rozhodnutia žalovanej č. RL/678/2006 je uvedené, cit.: „Rada o uložení sankcie rozhodne do šiestich mesiacov odo dňa, keď sa o porušení povinnosti podľa odseku 1 dozvedela...“ Zo znenia tohto ustanovenia podľa žalovanej jednoznačne nevyplýva, ktorá skutočnosť je rozhodujúca pre určenie začatia plynutia 6 mesačnej subjektívnej lehoty na uloženie sankcie. Z uvedeného dôvodu výklad tohto ustanovenia nebol vždy jednotný.

Žalovaná poukázala tiež na to, že v ostatných rokoch sa najvyšší súd zaoberal otázkou začiatku plynutia subjektívnej lehoty podľa § 64 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. (v súčasnosti § 64 ods. 4) viac krát, pričom predmetom posudzovania boli tri skutočnosti, ako možné začiatky plynutia subjektívnej lehoty:

1. Vo viacerých rozsudkoch najvyšší súd vyslovil právny názor, že prvá objektívna možnosť, kedy sa Rada dozvedela o porušení zákona nastala v deň doručenia sťažnosti. Uvedené rozsudky boli vydané v rokoch 2007 až 2009.

2. Odlišný právny názor na moment rozhodný pre začatie plynutia subjektívnej lehoty v zmysle § 64 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z., ktorý vyslovil Najvyšší súd SR vo svojich rozsudkoch v rokoch 2007 až 2008 je, že týmto dňom je deň vyhotovenia Správy o šetrení sťažnosti.

3. Ďalšou skutočnosťou, ktorá je podľa názoru najvyššieho súdu rozhodnou pre určenie začatia plynutia uvedenej lehoty je deň, kedy Rada na svojom zasadnutí prerokovala Správu o šetrení sťažnosti, resp. monitorovaciu správu. Uvedený právny názor najvyšší súd konštatoval vo viacerých rozsudkoch, vydaných tak v čase vydania rozhodnutia žalovanej Č. RL/678/2006, ako aj v ostatnom rozsudku sp. zn. 2Sžo/73/2010, v ktorom súd podrobne uviedol skutočnosti odôvodňujúce určenie začatia plynutia subjektívnej lehoty na deň, kedy sa Rada oboznámila so správou o šetrení sťažnosti.

Žalovaná ďalej uviedla, že ako vyplýva z argumentov uvedených v osobitnej časti dôvodovej správy k zákonu č. 498/2009 Z. z., zákonodarca pociťoval spoločenskú potrebu napraviť daný stav a z tohto dôvodu explicitne stanoviť rozhodný okamih pre začiatok plynutia lehoty podľa § 64 ods. 4 (predtým § 64 ods. 3) zákona č. 308/2000 Z. z., cit.: Týmto ustanovením sa zavádza výkladové pravidlo v súvislosti so začiatkom plynutia 6 mesačnej subjektívnej lehoty rady na uloženie sankcie. Potreba novelizácie uvedeného ustanovenia vyplýva z pretrvávajúcich problémov v aplikačnej praxi rady. Základným problémom, ktorý

v tejto súvislosti v aplikačnej praxi rady vznikol, je podľa žalovanej neurčito vymedzený začiatok plynutia subjektívnej lehoty, t. j. okamih, kedy sa rada dozvedela o porušení zákona. Návrh zákona rieši vyššie uvedený problém explicitným určením dňa, ktorý sa považuje za deň, kedy sa rada dozvedela o porušení povinnosti. Týmto dňom je deň zasadnutia rady, na ktorom rada prerokovala príslušnú správu o kontrole dodržiavania povinností podľa tohto zákona.

Z aktuálneho znenia zákona č. 308/2000 Z. z., žalovaná cituje, že *„za deň, keď sa rada dozvedela o porušení povinnosti podľa odseku 1 sa považuje deň prerokovania správy o kontrole dodržiavania povinností podľa tohto zákona na zasadnutí rady“*. Z toho podľa žalovanej vyplýva, že v súčasnosti účinná právna úprava rieši túto otázku jednoznačne a za rozhodný okamih pre začatie plynutia subjektívnej lehoty pre rozhodnutie stanovuje deň, kedy Rada na svojom zasadnutí prerokuje príslušnú správu o kontrole dodržiavania povinností podľa zákona č. 308/2000 Z. z. (teda aj správu o šetrení sťažnosti).

Ak v odôvodnení napadnutého rozsudku Krajský súd v Bratislave uviedol, že prerokovanie sťažnosti žalovanou na jej zasadnutí nemôže predstavovať prvotný moment, kedy sa Rada dozvedela o možnom porušení povinnosti, nakoľko prerokovanie sťažnosti Radou, *„predstavuje len vnútorné zorganizovanie si vlastnej činnosti prerokovania skutočností, ktoré však už predtým sám vyhodnotil (resp. oboznámil sa s nimi), a to formou vypracovania predmetnej správy o šetrení sťažnosti.“*, uvedenú argumentáciu považuje žalovaná za nesprávnu, nakoľko nezohľadňuje špecifiká, ku ktorým dochádza pri výkone regulačnej činnosti žalovanej. Uvedená Správa o šetrení sťažnosti (v súčasnosti dokument nazvaný *„Správa o kontrole dodržiavania povinností podľa zákona č. 308/2000o Z. z.“*) nie je podkladom pre rozhodnutie, ide o pracovný materiál kancelárie Rady, ktorý plní výlučne informačnú funkciu a Rada ním nie je v žiadnych ohľadoch viazaná. Rada ako kolektívny správny orgán, pozostávajúci z deviatich členov, zasadá spravidla dvakrát do mesiaca, a je teda zrejmé, že o možnom porušení zákona sa môže dozvedieť a rozhodnúť o prípadnom začatí správneho konania len vtedy, keď sa oboznámi so skutkovým stavom.

Vyššie uvedenú argumentáciu potvrdzuje podľa žalovanej rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Sžo/73/2010. Citovaný rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 2Sžo/73/2010 sa týkal rozhodnutia žalovanej z roku 2006, a teda z obdobia pred jednoznačným legislatívnym stanovením rozhodného okamihu pre začiatok plynutia subjektívnej lehoty pre vydanie rozhodnutia. Z tohto dôvodu teda predmetná legislatívna zmena nemohla byť v danom konaní, tak ako ani v tomto konaní rozhodujúca pre konečné rozhodnutie najvyššieho súdu. Najvyšší súd však napriek tejto skutočnosti v citovanom

rozsudku uviedol, cit.: „... v neposlednom rade je potrebné poukázať aj na vývoj právnej úpravy, pokiaľ ide o sporné ustanovenia § 64 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z., aj keď to pre prejednanú vec nie je relevantné. Zákonom č. 498/2009 Z. z., ktorý nadobudol účinnosť 15. decembra 2009, bol zmenený a doplnený zákon č. 308/2000 Z. z.. V § 64 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. účinného do 14. decembra 2009 (v zákone č. 308/2000 Z. z. účinnom do 28. decembra 2007, teda v znení účinnom pre prejednanú vec to bolo ustanovenie § 64 ods. 3) sa na konci pripojila veta: „Za deň, keď sa rada dozvedela o porušení povinnosti podľa odseku 1, sa považuje deň prerokovania správy o kontrole dodržiavania povinností podľa tohto zákona na zasadnutí rady.“ Z uvedeného je zrejmé, že zákonom č. 498/2009 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 308/2000 Z. z. a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov zákonodarca explicitným určením dňa, ktorý sa považuje za deň, kedy sa rada dozvedela o porušení povinnosti, reagoval na neurčito vymedzený začiatok plynutia subjektívnej lehoty, a na to nadväzujúce nejednotné rozhodovanie najvyššieho súdu v otázke určenia tohto okamihu. Skutočnosť, že vývoj právnej úpravy postupoval rovnakým smerom, akým sa uberalo uvažovanie a rozhodnutie najvyššieho súdu v tomto konaní, môže byť len argumentom ilustrujúcim, že právny záver súdu nie je nedôvodný, či právne nelogický.

Z tohto dôvodu považuje žalovaná vyššie citovaný rozsudok najvyššieho súdu za konečný a zjednocujúci rozsudok v tejto veci. Opakované otváranie tejto, podľa názoru žalovanej uspokojivo vyriešenej otázky, tak rozhodne neprispieva k vytváraniu stavu právnej istoty vysielateľov, ako aj Rady pri výkone jej pôsobnosti podľa zákona č. 308/2000 Z. z..

S poukázaním na vyššie uvedené skutočnosti žalovaná zastáva názor, že ako príslušný správny orgán v dostatočnej miere zistila skutkový stav veci, na ktorý správne aplikovala relevantné ustanovenia zákona. Ďalej je presvedčená, že jej rozhodnutie má všetky náležitosti ustanovené v § 47 zákona č. 71/1967 Zb., nevykazuje formálne ani logické nedostatky, je riadne odôvodnené a vychádza zo skutkového stavu zisteného v zmysle ustanovení zákona č. 71/1967 Zb., a že žalobca nebol na svojich právach ukrátený rozhodnutím ani postupom správneho orgánu, a že napadnuté rozhodnutie žalovanej a postup je v súlade so zákonom a preto navrhuje, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v súlade s ustanovením § 250q ods. 2 OSP zrušil rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. 1S/60/2007-81 zo dňa 01. apríla 2011 a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Žalobca vo svojom vyjadrení navrhol napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa z jeho vecne a právne správnych dôvodov potvrdiť. Nesúhlasil s dôvodmi uvedenými v odvolaní žalovanej.

Krajský súd zrušil preskúmané rozhodnutie z dôvodu, že žalovaná rozhodla o uložení sankcie po uplynutí zákonom ustanovenej 6 mesačnej subjektívnej lehoty, takto sa podľa žalobcu krajský súd správne vysporiadal z námietkou žalovanej, že rozhodla včas.

Podľa názoru žalobcu žalovaná nerozhodla ani v zákonom ustanovenej jednoročnej objektívnej lehote. K tomu uviedol, že z hľadiska posúdenia, či preskúmané rozhodnutie žalovanej bolo vydané v zákonnej jednoročnej objektívnej lehote (§ 64 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z.) je rozhodujúci deň nadobudnutia právoplatnosti preskúmaného rozhodnutia, ktorý je v zmysle § 51 a § 52 správneho poriadku zhodný s dňom oznámenia (doručenia) preskúmaného rozhodnutia žalobcovi. Rozhodnutie o uložení sankcie má konštitutívny charakter, a preto nemožno za deň vydania rozhodnutia pre účely posudzovania plynutia lehôt podľa § 64 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. považovať deň, ktorý je ako deň jeho vydania uvedený v preskúmanom rozhodnutí, ale deň, ktorým nastala právoplatnosť rozhodnutia, pretože až materiálnou právoplatnosťou je dotknutá právna sféra delikventa, a až týmto okamihom vzniká povinnosť delikventa rozhodnutiu sa podrobiť s poukazom na mutatis mutandis R 11/2004; tiež mutatis mutandis rozsudok Najvyššieho správneho súdu Českej republiky, č. k. 6A/99/2001-47.

Takto potom podľa názoru žalobcu je potrebné deň pre účely aplikácie § 64 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. vykladať tak, že dňom rozhodnutia o uložení sankcie je deň, keď toto rozhodnutie je spôsobilé vyvolať voči jeho adresátovi príslušné právne účinky. V prospech uvedeného výkladu hovorí aj fakt, že adresát rozhodnutia v dôsledku zákonnej úpravy náhradného doručenia nie je svojim prejavom vôle (napríklad neprebratím rozhodnutia) spôsobilý zmarit' dodržanie danej lehoty žalovanou. Žalovaná síce preskúmané rozhodnutie označila dátumom vydania 03. október 2006, t. j. presne jeden rok odo dňa, kedy mal žalobca porušiť zákon (03. október 2005), avšak k právoplatnosti preskúmaného rozhodnutia došlo až po uplynutí jednoročnej objektívnej lehoty. Žalovaná, tak nerozhodla v rámci zákonnej objektívnej lehoty. Podľa žalobcu to jednoznačne zakladá dôvod pre zrušenie napadnutého rozhodnutia z dôvodu podľa § 250j ods. 2 písm. a/ OSP.

Žalobca s poukazom na rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú pripojené v prílohe (rozsudok z 08. októbra 2010, sp. zn. 3Sžo/200/2010 a rozsudok najvyššieho súdu zo dňa 18. mája 2011, č. k. 2Sž/7/2010-21) uviedol, že preskúmané rozhodnutie je aj nepreskúmateľné. Najvyšší súd medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou

vo vzťahu k inému publicistickému programu, kde žalovaná formulovala výrok takmer totožne, ako v prípade preskúvaného rozhodnutia uviedol, že ak výrok preskúvaného rozhodnutia neobsahuje opis skutku, ktorým malo prísť k porušeniu právnej povinnosti vysielateľa, „takto vymedzený skutok je nedostatočný, keďže výrok, správneho orgánu musí predovšetkým obsahovať podrobný popis skutku v rozsahu miesta, čas a spôsob spáchania, spolu s uvedením takých skutočností, aby popísaný skutok nebol zameniteľný s iným. Z uvedeného senát vyvodil záver, že v napadnutom rozhodnutí odporkyne absentuje skutková veta ... preto by Rada ako správny orgán mala vo výroku rozhodnutia presne opísať skutok, ktorým vysielateľ porušil zákonom stanovenú povinnosť a v rozhodnutí náležite odôvodniť, či prišlo k porušeniu povinnosti zabezpečiť objektivitu alebo nestrannosť, resp. aj objektivitu aj nestrannosť ...“ Tieto skutočnosti sú podľa žalobcu naplnené aj v preskúvanom rozhodnutí, čo bez ďalšieho zakladá dôvod pre jeho zrušenie podľa ustanovenia § 250j ods. 2 písm. d/ OSP. Z toho vyplýva, že výrok napadnutého rozsudku je vecne správny.

Na základe vyššie uvedených skutočností konštatoval, že prvostupňový súd sa vysporiadal s právnym posúdením veci v rozhodnutí správneho orgánu, a napadnutý rozsudok je vecne správny, a preto navrhuje, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 1S/60/2007-81, ako vecne správny potvrdil.

V prípade úspechu si žalobca uplatnil náhradu trov odvolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 246c ods. 1 veta prvá a § 212 ods. 1 OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 OSP, keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a po oboznámení sa so spisovým materiálom dospel k záveru, že pokiaľ krajský súd zrušil rozhodnutie žalovanej a vec jej vrátil na ďalšie konanie a toto svoje rozhodnutie zdôvodnil zistením vady, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, a to nedodržanie subjektívnej 6 mesačnej lehoty na udelenie sankcie správnym orgánom, takýto rozsudok krajského súdu nie je možné v odvolacom konaní ani potvrdiť ani zmeniť.

Podľa § 64 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. v znení účinnom ku dňu rozhodovania správneho orgánu v danej veci, Rada o uložení sankcie rozhodne do šiestich mesiacov odo dňa, keď sa o porušení povinnosti podľa odseku 1 dozvedela, najneskôr však do jedného roka odo dňa, keď bola povinnosť porušená.

Pre zodpovedanie tejto otázky, ktorú namietala žalovaná vo svojom odvolaní, a to zachovanie šesťmesačnej subjektívnej lehoty na rozhodnutie zo strany správneho orgánu treba ustáliť otázku, kedy sa rada o porušení povinnosti dozvedela a následne posúdiť, či rozhodnutie zo dňa 03. októbra 2006 bolo vydané v šesťmesačnej lehote stanovenej zákonom č. 308/2000 Z. z..

Krajský súd považuje za moment, kedy sa Rada o porušení povinnosti dozvedela, deň vypracovania Správy o šetrení sťažnosti kanceláriou rady, ktorú vypracovala dňa 30. marca 2006. S týmto názorom krajského súdu sa plne stotožnil aj žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovanej voči rozhodnutiu Krajského súdu v Bratislave, č. k. 1S/60/2007-81 zo dňa 01. apríla 2011.

Žalovaná vo svojom odvolaní uviedla, že za moment, kedy sa Rada o porušení povinnosti dozvedela považuje deň, kedy sa Rada oboznámila s vypracovanou správou o šetrení predmetnej sťažnosti na svojom zasadnutí, t. j. 25. apríla 2006. Svoju argumentáciu oprela o rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Sžo/73/2010.

Ako je zrejme z dikcie ustanovenia § 64 ods. 3, citovaného vyššie, zákonodarca výslovne neurčil, aká skutočnosť je tým momentom, kedy sa Rada o porušení povinnosti dozvie. Ako vyplýva z už uvedeného, odpovede na túto otázku sa rôznia. Z dôvodu absencie presnej definície momentu rozhodujúceho pre začatie plynutia zákonnej lehoty na rozhodnutie je potrebné zodpovedať nastolenú otázku pomocou výkladu citovaného ustanovenia.

Názory, ktorá právna skutočnosť je rozhodná pre začiatok plynutia lehoty, sú odlišné, a to nielen pokiaľ ide o názory rady, ako spravujúceho subjektu na jednej strane a názory vysielateľov ako spravovaných subjektov na strane druhej. Ale aj pokiaľ ide o súdnu prax. Aj z doterajšej rozhodovacej činnosti najvyššieho súdu je zrejmé, že výklad sporného ustanovenia nebol jednotný.

V rozsudkoch sp. zn. 5Sž/87/2007 z 01. júla 2008, sp. zn. 3Sž/96/2008 z 09. apríla 2009, sp. zn. 3Sž/5/2009 z 23. apríla 2009, sp. zn. 5Sž/80/2008 z 02. júna 2009, sp. zn. 5Sž/26/2009 z 21. júla 2009 a sp. zn. 3Sž/35/2009 z 05. novembra 2009 Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) vyslovil právny názor, že prvá objektívna možnosť, kedy sa rada dozvedela o porušení zákona, nastala v deň, keď jej bola doručená sťažnosť. Zároveň doplnil, že je len záležitosťou organizácie činnosti rady a jej kancelárie, kedy je dôvodnosť sťažnosti preverená a spracované zistenia predložené rade na prerokovanie.

Odlišný právny názor, t. j. že dňom rozhodujúcim pre začiatok plynutia subjektívnej lehoty pre rozhodnutie o uložení sankcie je deň vyhotovenia monitorovacej správy, resp. správy o šetrení sťažnosti, zaujal najvyšší súd v rozsudkoch sp. zn. 3Sž/50/2007 z 18. októbra 2007, sp. zn. 5Sž/50/2007 z 27. novembra 2007, sp. zn. 3Sž/103/2007 zo 17. januára 2008, sp. zn. 3Sž/107/2007 zo 17. januára 2008 a sp. zn. 3Sž/108/2007 zo 17. januára 2008.

V rozsudkoch sp. zn. 5Sž/30/2006 z 28. septembra 2006, sp. zn. 1Sž/78/2005 z 16. mája 2007, sp. zn. 1Sž/79/2005 z 19. decembra 2007 a sp. zn. 1Sž/21/2006 z 19. decembra 2007 dospel najvyšší súd k inému právnemu posúdeniu veci, odlišnému od vyššie uvedených dvoch výkladov sporného ustanovenia. V uvedených rozsudkoch najvyšší súd konštatoval, že deň, kedy rada na svojom zasadnutí prerokovala správu o šetrení sťažnosti, resp. monitorovaciu správu, je dňom, kedy sa rada dozvedela o možnom porušení zákona.

Na vyššie uvedené rozdielne právne názory poukázala aj žalovaná vo svojom odvolaní proti rozhodnutiu krajského súdu.

Rozhodnutím sp. zn. 2Sžo/73/2010 najvyšší súd rozhodujúci v obdobnej veci z obdobia pred jednoznačným legislatívnym stanovením rozhodného okamihu pre začiatok plynutia subjektívnej lehoty pre vydanie rozhodnutia, výkladom sporného ustanovenia zákona dospel k záveru, že rozhodujúcou skutočnosťou pre začiatok plynutia zákonnej subjektívnej lehoty na rozhodnutie o uložení sankcie je prerokovanie monitorovacej správy na zasadnutí rady. K tomuto záveru dospel najvyšší súd po tom, čo vo všetkých daných súvislostiach vyhodnotil postavenie a pôsobnosť rady, ako aj mechanizmus jej fungovania, pričom vychádzal zo samotného zákona o vysielaní a retransmisii a tiež vzal do úvahy vnútorné organizačné akty rady.

Rada, ako právnická osoba, má pri výkone štátnej správy v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie postavenie orgánu štátnej správy s celoštátnou pôsobnosťou. Je zložená z deviatich členov volených Národnou radou Slovenskej republiky, pričom členovia rady, okrem jej predsedu, môžu vykonávať svoju funkciu ako jedinú činnosť, alebo ako činnosť popri pracovnom pomere, pri súčasnom dodržaní určených zákonných obmedzení.

Rada teda nie je orgánom štátnej správy v klasickom ponímaní, ale je správnym orgánom sui generis. Platné rozhodnutie rady je utvárané prejavom vôle deväťčlenného kolektívneho orgánu. Vzhľadom na to, že funkcia člena rady je verejnou funkciou a členovia rady (okrem predsedu) ju môžu vykonávať aj popri pracovnom pomere je zrejmé, že členovia rady nemôžu byť prítomní v sídle rady, a v tejto súvislosti sa podieľať na napĺňaní jej pôsobnosti a poslania v takom nepretržitom časovom rozsahu, ako je to napríklad u zamestnancov iných orgánov štátnej správy s rozhodovacou právomocou zverenou im na konkrétnom úseku štátnej správy. Podľa štatútu rady schváleného predsedom Národnej rady Slovenskej republiky, rada zasadá spravidla dvakrát do mesiaca. Z takto nastaveného mechanizmu fungovania je zrejmé, že rada sa môže o určitých skutočnostiach (a teda aj o možnom porušení zákona zo strany žalobcu) dozvedieť, ak sa tieto relevantné informácie

dozvedia jej členovia. Je nesporné, že reálnou možnosťou, kedy členovia rady získajú vedomosť o určitej skutočnosti, je práve zasadnutie, na ktorom sú prítomní, pričom práve na zasadnutí rady je možné zákonným mechanizmom (hlasovaním) kreovať vôľu rady, ako kolektívneho orgánu, a teda relevantne rozhodovať v zmysle zákona o vysielaní a retransmisii

Pokiaľ ide o postavenie a činnosť kancelárie Rady je nepochybné, že sa jedná o fundovaný podporný technický aparát Rady s dostatočne vysokou odbornosťou v oblasti patriacej do pôsobnosti Rady. Nejde však o subjekt disponujúci rozhodovacími právomocami v zmysle zákona o vysielaní a retransmisii, a preto nie je relevantné, či sa o určitej skutočnosti dozvedela kancelária rady, ak vyhodnotenie a následné rozhodnutie o tejto skutočnosti patrí do výlučnej právomoci rady.

Ako už bolo uvedené, výklad ustanovenia § 64 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii nebol v doterajšej rozhodovacej činnosti najvyššieho súdu jednotný. V prejednávanvej veci dospel senát najvyššieho súdu k vyššie uvedenému právnomu záveru, ktorý je jedným z troch doteraz vyslovených právnych názorov v rozhodovacej činnosti najvyššieho súdu týkajúcej sa sporného ustanovenia. Je nepochybné legitímnym právom žalobcu vysloviť svoj názor na spôsob aplikácie daného zákonného ustanovenia a svoje tvrdenia podložiť doposiaľ vyslovenými právnymi závermi hovoriacimi v jeho prospech. Súčasne je však povinnosťou súdu vyhodnotiť tvrdenia žalobcu v reálnych súvislostiach a v medziach platného práva, a bez toho, aby bol súd povinný osvojiť si právny názor žalobcu, musí vlastnou analýzou dospieť k záveru, ktorý má podklad tak v skutkovom stave, ako aj v platných právnych predpisoch, aplikovaných na prejednávaný prípad.

V neposlednom rade je potrebné poukázať aj na vývoj právnej úpravy. Pokiaľ ide o sporné ustanovenia § 64 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii, keď to pre prejednávanú vec nie je relevantné, zákonom č. 498/2009 Z. z., ktorý nadobudol účinnosť 15. decembra 2009, bol zmenený a doplnený zákon o vysielaní a retransmisii. V § 64 ods. 4 zákona o vysielaní a retransmisii účinného do 14. decembra 2009 (v zákone o vysielaní a retransmisii účinnom do 28. decembra 2007, teda v znení rozhodujúcom na prejednávanú

vec, to bolo ustanovenie § 64 ods. 3) sa na konci pripojila veta: „Za deň, keď sa rada dozvedela o porušení povinnosti podľa odseku 1, sa považuje deň prerokovania správy o kontrole dodržiavania povinností podľa tohto zákona na zasadnutí rady. Z uvedeného je zrejmé, že zákonom č. 498/2009 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov zákonodarca explicitným určením dňa, ktorý považuje za deň, kedy sa rada dozvedela o porušení povinnosti, reagoval na neurčito vymedzený začiatok plynutia subjektívnej lehoty, a na to nadväzujúce nejednotné rozhodovanie najvyššieho súdu v otázke určenia tohto okamihu. Skutočnosť, že vývoj právnej úpravy postupoval rovnakým smerom, akým sa uberalo uvažovanie a rozhodnutie najvyššieho súdu v tomto konaní, môže byť len argumentom ilustrujúcim, že právny záver súdu nie je nedôvodný, či právne nelogický.

Z vyššie uvedených dôvodov, dospel v danej veci najvyšší súd k záveru, že Rada sa o možnom porušení zákona zo strany žalobcu dozvedela na svojom zasadnutí dňa 25. apríla 2006. Z uvedeného vyplýva, že subjektívna šesťmesačná lehota na rozhodnutie o uložení sankcie bola zachovaná (rozhodnutie bolo vydané dňa 03. októbra 2006).

Najvyšší súd Slovenskej republiky z uvedených dôvodov, preskúmajúc napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v rozsahu odvolacích dôvodov namietaných žalovanou v odvolaní, dospel k záveru, že pokiaľ súd prvého stupňa napadnuté rozhodnutie žalovanej zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie, nerozhodol vo veci v súlade so zákonom, a preto napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 1S/60/2007-81 zo dňa 01. apríla 2011 podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 221 ods. 1 písm. h/ OSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V ďalšom konaní krajský súd súc viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 250ja ods. 4) vec znova meritórne prejedná v medziach žaloby (včítane vypořádania sa s námietkou nedodržania lehoty objektívnej) a o nej znova rozhodne.

V novom rozhodnutí rozhodne krajský súd aj o náhrade trov celého konania (§ 224 ods. 3 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP).

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

P o u č e n i e : P r o t i t o m u t o u z n e s e n i u n i e j e p r í p u s t n ý o p r a v n ý p r o s t r i e d o k .

V Bratislave 29. septembra 2011

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Petra Slezáková